

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1986

12-15

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

C LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

— Lai tu reiz ticētu, ka neesmu piedzēries, atvedu līdzī lieciniekus.

MĪĻO «DADZĪT»!

CIEN. «DADZĪT»!

Vai vari pateikt, kurā darbnīcā ir iespējams «Žigulim» piestiprināt eļļas kartera aizsargu, ja tā stiprināšanas skrūves nolūzušas? «Autoserviss» šo darbu neņemas darīt — par to nesen pārliecinājos personīgi.

Mana «Žigula» divas nolūzušās skrūves bija jāizurbj, urbumā jāiegriež vītne un jāpiemeklē jaunas skrūves. Savā naivumā cerēju, ka Berģu servisā to izdarīs dažu minūšu laikā. Nekā! Pieņēmais tehnologs paskaidroja, ka šādu pakalpojumu viņi nedarot.

Kad piezvanīju pa telefonu 270735 uz «Autoservisa» ražošanas dispečeru daļu, saņēmu īsu atbildi: «Cenrādī šīm skrūvēm nav izcenojuma, tāpēc neko nevaram palīdzēt.»

Es tomēr nezaudēju cerību un zvaniņu vēl, šoreiz pašam «Autoservisa» direktoram. Noklausījes manu bēdu stāstu, viņš teica: «Iesniedziet to visu mums rakstītā veidā un gaidiet, līdz saņemsiat atbildi.»

«Dadzīt», varbūt manas mašīnas remontam patērējamais laiks ir pārāk niecīgs un tāpēc tas jāpaildzina ar birokrātisku izrikošanas? Neticu gudrs...

J. JONIKĀNS,
Rīgā

SVEICINĀTS, «DADZI»!

Esmu ļoti iecienījis žurnālu «Dadzis» un abonēju to gandrīz ar pašu pirmo numuru, bet šoreiz neesmu mierā ar 13. numurā ievietoto īsprāša V. Liepiņa īsprātību: «Lauku sētā, kurā nedzied gailis, nekā cits neatliek kā pirkst modinātāju pulksteni.» Gaiļa cepeti b. Liepiņš var dabūt visur, bet modinātājpulksteņi, tādi, kas kārtīgi tarkšķ, un nav bikšu pogas lielumā un kuriem nav jāmeklē nesameklējamās baterijas, — lauku laudim nav pieejami. Vismaz Balvu rajonā ne. Ir izzuduši tāpat kā mušu nāvējamie, tāpat kā dzeramā soda.

A. RUBENIS,
Balvu raj. Tilžā

Rīdzinieki ar prieku uzņēma specializētā veikala «Santehnika» atvēršanu Ļeņina ielā 156. Arī es tajā iegriežos, taču vajadzēja aiziet no veikala ar tukšām rokām, jo tur neatradu ne linu, ne pakulu šķiedras, ne plastmasas lentu, kas tik ļoti nepieciešami cauruļu vītņu savienojumu noblīvēšanai. Ka paskaidroja pārdevēja, veikala pastāvēšanas laikā šādas preces tur neesot bijušas.

«Dadzīt», kas tas par specializētu veikalu, ja tur nav pašas galvenās preces, kas nepieciešamas santehniko darbu veikšanai?

A. INNUSS,
Lielā Tēvijas kara dalībnieks,
Rīgā

Rīgas juvelierizstrādājumu rūpnīcas noliktava Vestienas ielā 6. Tās apkārtnē ar savu juvelierisko smalkumu prlecē gan acis, gan sirdi.

I. CELMA foto

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«KABINETI UN SALSANA»

bija aprakstīti «Dadža» 6. numurā.

Jūrmalas pilsētas izpildkomitejas Tirdzniecības pārvaldes priekšnieks A. Kalniņš dara zināmu, ka rūpniecības preču noliktavas darbiniekiem Mellužu prospektā 10/12 nākamajā ziemā vairs nebūs jāsalst — līdz 1. oktobrim katlu māja un centrālās apkures sistēma tiks izremontēta.

«KAM VASARĀ DRAUD NOSALSANA» —

to «Dadzis» centās noskaidrot 11. numurā.

Republikas tirdzniecības ministra vietnieks A. Neveckis norāda, ka kokvilnas treniņtērpi ir deficīts un tirdzniecības organizāciju pasūtījumus republikas Viegklās rūpniecības ministrija nespēj apmierināt. Ņemot vērā patērētāju pasūtījumus, 75% kokvilnas treniņtērpu ražošanas apvienībai «Sarkanais rīts» pasūtīti melnā un 25% — zilā krāsā.

«CIEN. «DADZĪT»!» —

tā žurnāla 11. numurā iesaucās lasītājs E. Apse un jautāja, vai «Dadzis» atceras, cik ilgi gājusi vēstule no Rīgas uz Mālpili zirgu pasta laikos.

Republikas Sakaru ministrijas Pasta sakaru pārvaldes priekšnieka vietnieks V. Ivanovs vēstules ilgo ceļojumu izskaidro ar pasta sūtījumu skaita palielināšanos pirmsvētku dienās un darbinieku pieļauto paviršību. Viņš arī norāda, ka sūtījumu transporta līdzekļu braucieni tiek stingri kontrolēti.

«PATIESI VĀRDI»

tika sacīti «Dadža» 12. numurā par kārtību Latvijas celulozes un papīra rūpniecības ražošanas apvienības Juglas ražotnē.

Kā raksta šīs ražotnes priekš-

nieks J. Fomičevs, feļetonā minētais stāvoklis radies galvenokārt tāpēc, ka ražotne visu laiku ir izjutusi noliktavu telpu asu trūkumu. Pašlaik, lai saglabātu izejvielas un materiālus, šajā jomā veikti zināmi pasākumi. Piemēram, pabeigta arkveida noliktavas celtniecība, kuras platība ir 1,5 tūkst. kvadrātmetru. Šā gada maijā uzbūvētas divas nojumes iekārtu, rezerves daļu un metāla uzglabāšanai.

«SKATS NO AUGŠAS UN LEJAS AR PĒCVĀRDU»

Atsaucoties uz Jūsu 12. numura rakstiņu «Skats no augšas un lejas ar pēcvārdu», arī es gribu bilst kādu vārdu.

Pirms diviem gadiem Proletāriešu rajona izpildkomiteja lielās, ka tuvākajā laikā novāksot savrupmājas Ļeņina ielā 408 un 410, kuras aizsedz skatu uz lielajām 12 stāvu mājām, jo abām personīgajām mājām gaužām nepievilcīgs izskats — piegruzots pagalmi, pie vārtiem uz ielas mēslu kaudzes, kas aug augmā.

Bet šīs necilās mājas kā stāvējušas, tā stāv. Un skats uz tām nav pievilcīgs ne no augšas, ne no apakšas.

I. MADRIS,
LPSR Valsts kontroles komisijas loceklis

«KARTUPEĻU ZIEPES» —

feļetons ar tādu nosaukumu bija publicēts «Dadža» 12. numurā. Tajā bija rakstīts par sēklas kartupeļu sapūdēšanu «Daudzevas» kolhozā.

Kā izriet no «Daudzevas» speciālistu vēstules, ko viņi atsūtījuši žurnālam, vainīgi bijuši objektīvi iemesli — trūcis darbaroku, nav bijis tehnikas, izauguši slikti kartupeļi. Daži daudzveji, kartupeļus novācot, strādājuši labi,

tāpat arī talcinieki no Daudzeses astoņgadīgās skolas. Pārbaudot materiālu vēlreiz, «Dadzis» atzīst: šīs skolas audzēkņi patiešām bija centušies, un izsaka nožēlu, ka nolicis viņus vienā rindā ar talciniekiem no ražošanas apvienības «Darba spars», kas patvaļīgi pameta kartupeļu lauku un aizbrauca.

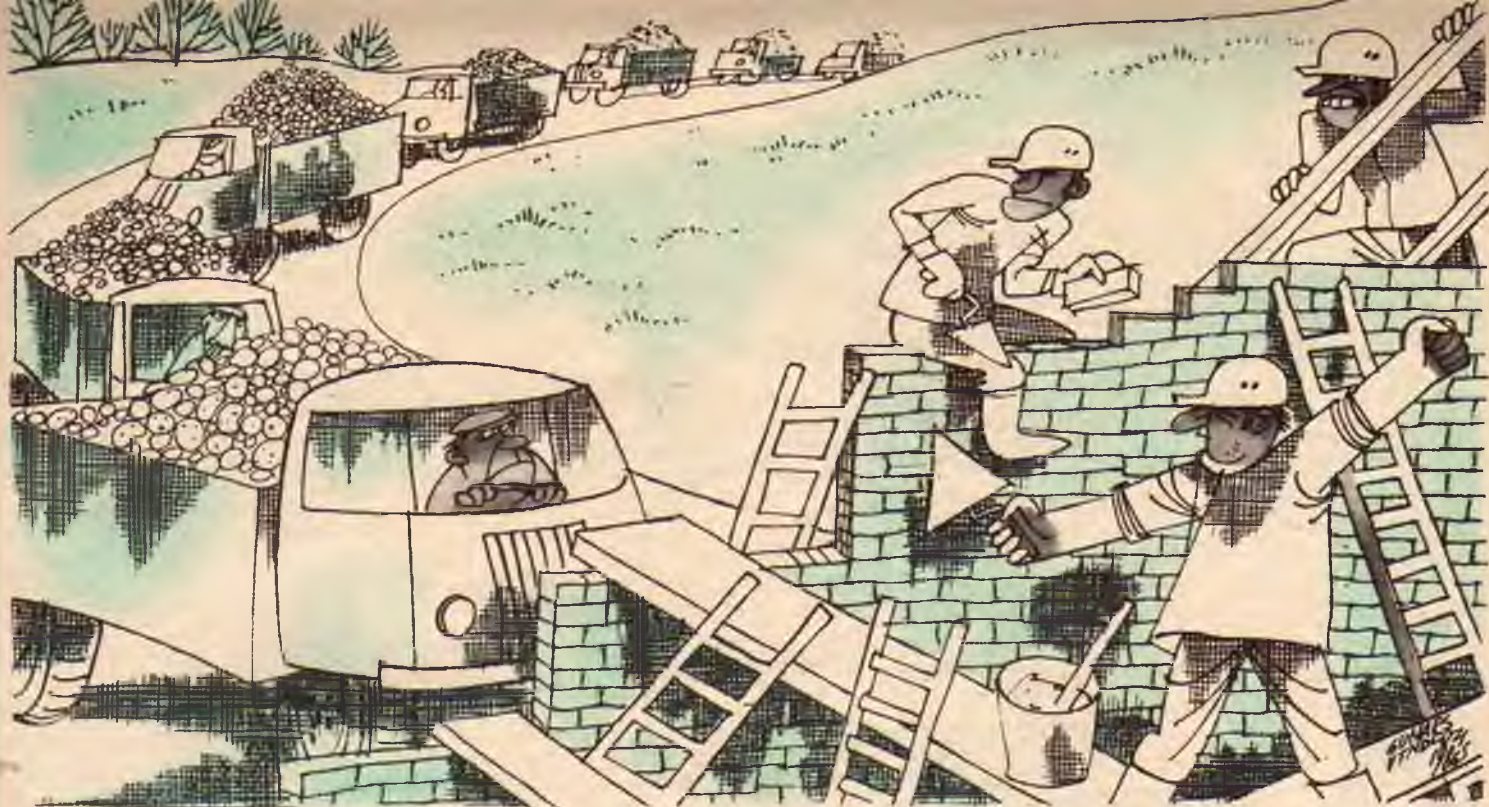
Uz feļetonu atbildējis arī Stučkas rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētājs P. Dzinkovičs. Viņš atzīmē, ka «Daudzevas» agronome pie RARA speciālistiem pēc konsultācijas griezusies tikai 6. novembrī, kad kartupeļi bija jau iezītioti un stīpas viena pēc otras sāka iebrikt.

Tālāk b. Dzinkovičs raksta: «Kaut gan 120 tonnas sēklas bija jāiepērk, šogad kartupeļi «Daudzevā» tika iestādīti optimālos termiņos. Veikti nepieciešamie kartupeļu stādījumu kopšanas darbi. Un kolhozam ir visas iespējas iegūt labas kvalitātes stādāmo materiālu.»

«LOŽŅI KOKU PAENĀ» —

tāds bija «Dadža» apbrīnas objekts un feļetona virsraksts šā gada 14. numurā. Saņemta stikla rūpniecības uzņēmumu ražošanas apvienības «Latvijas stikls» ģenerāldirektora vietas izpildītājas A. Karavčukas atbilde. Tajā, starp citu, teikts, ka publicētais materiāls apspriests tautas kontroles grupas sēdē. Vainīgās personas sodītas, vairākiem darbiniekiem pazeminātas prēmijas. Patlaban tiek novērtēti rakstā minētie trūkumi. Bišumuižas parka teritorija no stikla atkritumiem attīrīta, lūžņi aizvesti uz izgāztuvi, zālājs applauts, sēta savesta kārtībā. Paredzēti arī citi apkārtnes teritorijas labiekārtošanas pasākumi. Atliek tikai cerēt, ka sāktais nepaliks pusceļā un priekšdienās parks būs patīkama atpūtas vieta.

— KĀ LAI PABEIDZ KARTUPEĻU NOLIKTAVU, JA PIEVEDĒJI TRAUČĒ STRĀDĀT!

G. VĪNDEDZIS

KĀ TO SAPRAST?

Kamēr vien es te stāvu Valmieras muzeja filiales — koncertzāles, bijušas sv. Simaņa baznīcas, torņa smailē, cik tālu manas acis varējušas redzēt un cik vien atceros, pēc dažādu amata viru darbiem vienādiņ spriests par viņu saprašanu. Par aplamu darišanu cunfies meistars zeļļiem atskaitīja no lones vai sadeva ar collstoku, kur nākas, bet rātes viri krita apsmieklā un zemākos amatos. Tagadīn gan tāda darba vērtēšana Valmierā, liekas, uzskatīta par novecojušu, jo koncertzāles jumta seguma mainīšana šovasar notikusi tā, ka galīgi neatbilst ne līdzšinējai amata prasīšanai, ne ļaužu saprašanai.

Kad pirms pāris gadiem izpunktierēja pēc baznīcas būvdarbu gadaskaitļiem skaitīt pil-sētas vecumu un svinēt jubileju, tad izsprieda, ka jumts jāmaina nost. Lāgiem jau gāja tīri smuki, pa gabaliņam vien, pa stripai vien. Bet tad ar šitādu veclaiku darišanu kāds rik-tētājs nav bijis mierā. Šopavasār ziemēlu sārā

norāva jumta segumu visā garumā, un tā nu Valmieras jubilejas simbols vēl šobrīd rāda plikas jumta koka konstrukcijas ne tikai val-mieriešiem, bet visiem, kas iebrauc un caur-brauc pilsētai pa bijušajiem Tērbatas vār-tiem.

Nezinu, vai koka konstrukcijas ir īpaši atsegtas, lai labāk varētu iepazīt vecā Simaņa senumu, bet nesen koncertzāle rikotajā leļļu izstādē jaunie Valmieras pilsoņi varen snaik-stīja degunus uz augšu un priecājās par lāsēm, kas pilēja no griestiem. Slavenās Valmieras ērģeles tagadīn gan par lielu naudu droši vien būs pārtaisītas mitrumizturīgas, tāpēc torņa pulkstenis apzvana vienīgi baznīcas sienu pervējumu un meistarū izčibējušo sa-prašanu. Melš gan, ka darbi apstājušies, jo rātes naudas lāde izrādījusies tukša, bet tad jau vajadzēja plēst bārdu vai matus nevis jumtu!

TORŅAGAILIS

— NU KĀ TAD ŠODIEN LABI KOZAS!

G. BERZIŅŠ

LATVIJAS PSR NAFTAS PRODUKTU APGĀDES VALSTS KOMITEJAS AUTO-APKALPES STACIJU PĀRVALDES NO-DAĻAS PRIEKŠNIEKAM

b. B. RIŽOVAM

GODĀJAMĀIS b. B. RIŽOV!

Pavasārī saņēmu sūdzību par nekārtībām Rīgas naftas bāzē un 11. numurā publicēju feļetonu «Neprasīsim pārāk daudz!». Tajā bija rakstīts, ka naftas bāzē eļļu izsniedz tikai tiem klientiem, kas atbrauc ar saviem mērāmiem traukiem. Tiem, kas šo kārtību nezi-nāja, nācās lieki braukt uz Olaini, kur bāze atrodas, un atpakaļ.

Pēc feļetona publicēšanas sa-ņēmām Jūsu atbildi:

«Rakstā minētie fakti nav ap-stiprinājušies. Autoapkalpes sta-cijās gan individuālajiem auto-transporta īpašniekiem, gan valsts iestāžu transportlīdzekļiem eļļu pārdod tikai no eļļas iepildes automātiem pēc skaitītāja, kā arī fasētā veidā.»

Neuzdrošinos apšaubīt, ka autoapkalpes stacijās eļļa tieši tā arī tiek pārdota, taču feļetonā bija runa par naftas bāzi nevis auto-apkalpes stacijām.

Parakstot atbildi, Jūs šo nelielo niansīti acīmredzot nebijāt pa-manījis.

Ar cieņu «Dadzis».

SACENSĪBAS

GARS

Mes un jūs, viņi un viņas — visi pie reizes vēlamies pacensties, lai justu prieku par panākumiem. Tas taču ir tik cilvēcīgi!

Tāpēc, jādūmā, tieši sacensības gars mudināja Tukuma rajona Sēmes mežniecības vadītāju Z. Rosicki darboties un neturēt rokas klēpī. Vai, piemēram, kaimiņu mežniecībā atradīsies kaut lāsīte benzīna, kas nebūtu iegrāmatota? Neatradīsies. Bet Z. Rosickim ir! Veseli 230 litri liekā benzīna. Ka to panākt? Ja galva uz pleciem, tad pavisam vienkārši. Mežniecības meistari šo un to pieraksta klāt, un viņam, kā vadītājam, jāizliekas, ka neko nav pamānījis. Un pēc tam dari ar šiem 230 litriem valsts benzīna, ko sirds vēlas. Vai vēl kādam ir šādas iespējas? ...

Tūlīt teiksim, ka tomēr ir gan. Jo raugi, tāds pats sacensības gars bija pārņēmis arī Jelgavas 6. autokombināta šoferi J. Likumu. Kas gan ir tikko pieminētie 230 litri, ja viņš vienā braucienā, vedot degvielu, var savām vajadzībām papemt veselus 600 litrus! Un brauciens nemaz nav tāls: no Jelgavas uz Dobeles rajona kolhozu «Brīvais ceļš». Kolhoziekiem taču vienalga, cik viņi saņēma. Viņos tak nemājoja sacensību gars. Toties ļoti vēlējās izcelties pilsonis L. Marcinkevičs un bez liekas domāšanas tikko pieminētos 600 litrus degvielas no šofera J. Likuma nopirka. Un sava taisnība viņam bija, jo ne jau kurš katrs varēja kaut ko tādu atļauties. Ne jau visiem galu galā ir savs personīgais traktors.

Bet, ja tā labi padomā, kas gan ir 600 litri dizeldegvielas? Jelgavas rajona Elejas padomju saimniecības šoferis A. Kalvāns rīkojās daudz vērienīgāk. Viņš diendienā pavisam mierīgi, toties ar ārkārtīgi smalku aprēķinu stūrēja savu automašīnu. Un raugi — beigu beigās izrādījās, ka nobraucis daudz mazāk, nekā papiros ierakstīts. Kā balvu par to

A. Kalvāns savā personiskajā kabatā iebāza apmēram astoņus simtus. Lai nebūtu grēkots pret patiesību, jāpiebilst, ka zināms nopelns bija arī saimniecības dispečerēm, kas sacentās savā starpā, kura spēš mazāk ieskaitīties šoferu celāzimēs. Tikai nevaļag tūlīt iedomāties, ka šis fakts varētu noplicināt šofera A. Kalvāna uzvaras laurus!

Tomēr visplašākā un vislabāk organizētā sacensība gods, kam gods nākas — notika zinātniskās ražošanas apvienības «Biolar» transporta ceha noliktavā. Komandā startēja mantzīnes N. Grigorjeva, N. Zablinka, K. Loginova un R. Mironova. To vadīja pati noliktavas pārzīne A. Zveja. Gadus septiņus viņas visas centās sasniegt augstākos rādītājus tieši labvēlības parādīšanā šoferiem. Vajadzēja daudz izdomas, lai pāravadājums uz papīra kļūtu ievērojami smagāks nekā patiesībā. Piemēram, muca, kas svēra 35 kilogramus, uz papīra kļuva par 15 kilogramiem smagāka. Tas pats notika ar citām kravām. Tāpat, vērtējot šos sasniegumus, jāņem vērā tas, ka noliktavā septiņus gadus nebija svaru, kur pāravadājamo precī nosvērt. Bija vajadzīga virtuozā pierakstījumu izdarīšanas tehnika, lai šoferi par katru komandējumu saņemtu simtus astoņus, nevis divus, kā pienāktos pēc likuma. Bet sacensība paliek sacensība. Tāpēc visu ar saviem parakstiem vienmēr apstiprināja galvenais mehāniķis I. Bērziņš un direktora vietnieks J. Pavlovičs.

Pašlaik sacensības iegājušas finišā, un rezultātus centisies apkopot Tautas tiesa. Kāds būs vērtējums, kura no noliktavas darbiniecēm iegūs pirmo vietu — grūti pateikt. Bet, ka sacensība visus šos gadus bijusi tik vērienīga kā nekur citur — tas gan ir skaidrs!

E. JUMĀRS

— GĀJPUTNI, BĒRNS, IR TĀDI PUTNI, KAS AIZCEĻO ...

U. MEŽAVILKS

LIDA PAKRASTE Kad jāvēlē laimes

Pēdējā laikā vairs nebija labi ar Otiliju Dilliti. To atzina visi, kas bija viņu agrāk pazinuši. Allaž nīprā Otilija aizvien biežāk žēlojās, čīkstēja un kļuva jo dienas, jo īgnāka. Iespējams, ka liela daļa vainas bija daudzajiem apakširnīkiem — Otilija mēdza sacīt, tie viņu iedzišot kapā.

— Iedomājieties, Ķīpišu jaunākais vakar ar dūri bungoja pa rūti. Labi, ka atsteidzās laikā, — kādu dienu Otilija sūdzējās kaimiņienei Kamēlijai. — Sorit vannas krāns sācis tecēt. Galvoju, vainīgs pats Ķipītis. Viņš taču to krānu lauž! ...

— Bēdīgi gan, — Kamēlija piebalsoja. — Ķīpišu lielākais puika vakaros ribina magnetofonu. Kurlam jāpaliek, — Otilija turpināja.

— Ai, ai! — Kamēlija nopūtās.

— Viļķīšu mazais puika pirms nedēļas man parādīja mēli, — Otilija noslaucīja asaru. — Tā Viļķīši bērnus audzina ... Paši arī nav nekādi svētie. Baltas acis vien uz mani griež. Nu jau pusgadu nesasveicināties. Vai tā ir dzīve ko?

— Nē, viegli gan jums nav, — kaimiņiene atzina.

— Drīz man pašai būs jābēg no mājas prom, — Otilija bēdējās. — Iedomājieties, man pašai no savas mājas!

Tad kaimiņiene nenoturējās un pateica:

— Viņi jūs sauc par izspiedēju. Piecdesmit rubļi par istabu esot tirā laupīšana ...

— Tie briesmoņi mani vēl ietupinās!

Sai brīdī mājās atgriezās Ķipītis un Viļķītis. Abi strādāja vienā darba vietā un bija ļoti draugi. Sovakar viņi izskatījās tik priecīgi, it kā būtu loterijā novinnējuši volgu.

— Dārgā Otilij, — Ķipītis nacerēti laipni sacīja. — Drīz mēs šķirsimies.

Otilijai skudriņas sāka skraidīt pa muguru. Bet Viļķītis draudzīgi uzsita viņai uz pleca.

— Jā, mēs pārvācamies. Uz jauniem dzīvokļiem!

Nu laikam Otilijai vajadzētu priecāties — beidzot viņa tiks valā no briesmīgajiem apakširnīkiem. Bet tā nebija.

— Ak tā gan, — Otilija sāji novilkā. — Nu,

PUSĒRTĪBAS

Kad 1982. gadā Rigondas gatvē 5. nodeva ekspluatācijā jaunu namu, tas neatšķīrās no citām divpadsmitstāvu ēkām. Bet Rīgas rūpnīcu celtniecības tresta 53. celtniecības pārvaldes vīri ar Dzīvokļu komunālās saimniecības 2. namu pārvaldes darbiniekiem tajā bija iecerējuši tuvāko gadu laikā radīt vairākas superērtības.

Iedomāsimies šādu ainu. Augstāvu iedzīvotājiem ir paceļama un nolaižama siena. Vai tas nav brīnšķīgi! Nolaid sienu, un tavā istabā zeltaini atvīz saulriets. Romantika!

Bet tā nav vienīgā divpadsmitstāva iedzīvotāju priekšrocība. Ko jūs teiktu par nelielu peldbaseinu, kas pildīts ar lietus ūdeni! Serviss!

Ir padomāts arī par visu citu stāvu iedzīvotāju ērtībām. Tā, piemēram, sadzīves atkritumi nav jālaiž lejā pa atkritumu vadu, jo tos likvidē turpat dzīvokļos mini-pārstrādes iekārtas. Vienlaikus tādējādi tiek atrisināts transporta jautājums un pats galvenais — dots ieguldījums cīņā pret dabas piesārņošanu. Un visbeidzot pēdējais pakalpojuma veids — informācijas dēlis. Uz tā ir lasāms, kur meklēt sētnieci gadījumā, ja radusies tāda vajadzība.

Jātagadina, ka celtnieki un namu pārvaldes vīri to visu bija iecerējuši. Pagaidām baseina vēl nav, toties lietūs gāžas dzīvokļos aumajām. Paceļamā — nolaižamā siena vēl nāv izveidota, toties sprauga starp ārsienu un griestiem 91. dzīvoklī ar katru gadu plešas platumā. Atkritumu likvidācijas miniekārtas vēl nav uzstādītas, toties atkritumu vads jau nedarbojas. Informācijas dēlis pagaidām nesniedz nekādu informāciju nama iedzīvotājiem, kur meklēt sētnieci. Toties... Bet lai nu paliek.

Nealzmirsīsim, ka vīss jaunais dzimst grūtībās un sāpēs. Ja četros gados jau sasniegtas tādas pusērtības, kas viss gan negaida Rigondas gatves 5. nama iedzīvotājus nākamajos gados!

M. KLIJĀNS

ĻOTI TICAMI

1982. gada rudeni ražošanas apvienības «Vecrīga» vīri Jaunielā 21 veica gaužām ikdienišķu operāciju — nomaiņa mājas jumtu. Pēc nomaiņas lietus joprojām parplūdināja maju. Taisnība, tagad vairs tikai vienā pusē, tajā, kas atrodas pret Rozenā ielu. Nama iedzīvotāji tūdaļ noskaidroja, ka jaunais jumts mājai uzklats tikai Jaunielas pusē. Daži irnieki izteica domu, ka vainīgi esot meteorologi. Proti, viņi ir prognozējuši, ka turpmāk nokrišņi būs gaidāmi tikai Jaunielas pusē, bet vīrs Rozena ielas spīdēs saulītē. Tas ir ļoti ticami, jo nevar taču būt, ka «Vecrīga» atbildīgie darbinieki trīs gadus par irnieku žēlabām neikādos nezinis!

— KĀ TAVĀ KANTORĪ AR PAĀTRINĀJUMU!

— TAGAD NEDEĻĀ VIENAS JAKAS VIETĀ NOADU DIVAS.

G. VĪNDEDZIS

PĀRPRATUMS

Komandējumā uz Ludzu devos pašā vasaras vidū. Saule cepināja nežēlīgi. Visu dienu noskrējies pa dažādām iestādēm, vakarā gāju izpeldēties. Ludzā ir lielas iespējas to izdarīt — divi krāšņi ezeri!

Aizgājis līdz pazīstamai vietai pie pilskalna, kur peldējos agrāk, un pabrīnījies, kāpēc tur nav neviena cilvēka, es ātri noģērbos un bridu ūdenī. «Ja rīt būs tikpat labs laiks,» es nospriedu, «noīrēšu laivu vai ūdens velosipēdu. Cik atceros, agrāk te tādas lietas bija.»

Pēkšņi man aiz muguras atskanēja svilpe un pavēloša balss uzsauc:

— Nāc laukā ar labu!

Atskatīties ieraudzīju bargu vīru, kas vērtējoši mani aplūkoja.

— Pats varēsi aiziet uz atskurbtuvi vai izsaukt mašīnu?

— Piedodiet... Jūs, droši vien, jaucat mani ar kādu citu, — brīzdams no ūdens, es skaidroju.

— Neko es nejaucau! — vīrs apvainojās. — Ģērbies žiglāk, ci-

tādi ierakstīšu protokolā, ka esi pretojies! Šajā vietā nevienš skaidrā peldēties nenāk.

Pārpratoms drīz vien noskaidrojās. Uzzinājis, ka Ludzā neesmu bijis veselu mūžību, vīrs atvainojās un paskaidroja:

— Tagad skaidrs, kāpēc rīkojaties tik ērmīgi! Ludzas Lielais ezers un Mazais ezers vairs ne-

tiek izmantoti darbaļaužu atpūtai. Peldētava slēgta. Laivas neiznomā. Arī ūdens velosipēdu nav.

Bet kāpēc pilsētas saimnieki neko nedara, lai piena kombināts, pirts un dzīvojamo namu kanalizācijas sistēma ar notekūdeņiem nepiesārņotu skaistos Ludzas ezerus, bargais vīrs nepaskaidroja.

J. JUZEFS

AIVARS VENTS

FRIČELIS

Par to, ka Fričelis ir blēdis un pēdējais plukata, mums nebija ne mazāko šaubu. Vienmēr un visur viņš ir līdis citiem priekšā un plūcis svešus laurus.

Nu kauču vai toreiz, kad vēl jaunības vieglprātībā pirkām sportloto biļetes. Žanis izdomā vienu ciparu, es otru, Žanis trešo, un tā tālāk. Fričelis nē un nē! Viņam, lūk, esot sava metode. Napoleona dzimšanas gada skaitļi, Vollesa romānu skaits un vēl vesels lērums tādu pašu gudrību.

— Raksti vien, dullais, — toreiz teica Žanis, — kad vinnēsi, neaizmirsti pacienāt!

Un ko domā! Šitam te Fričelim pieci cipari no sešiem pareizi! Rubļus ar liekšķeri rausa. Vai tur nevar ģibonī krist, ko? Tiesa, pēc naudas saņemšanas iegruđa mums katram pa simtiņiem. Lai nopērkot krunkas smadzenēm. Uh! Ute, ne cilvēks!

Domas par taisnīgu atbībi nobrieda tad, kad Fričelis sāka knakstīties ap Dēķa meitu. Pats Dēķis, kā zināms, ir mūsu kantora šefs, un viņa Cilda nepavisam nav zemē metams skuķis. Bet lai Fričelis būtu tas izredzētais? Nu nē! Arī mums savs vārds vēl sakāms. Visādi pūlējāmies vest meitieti pie prāta, gan pašam Fričelim iedzīt kauna jūtas. Veltīl Abi kā sanagloti kopā. Gan uz disko, gan uz kino... Bet tad vienubrīd sākām just, ka šiem nez kas sagriezies šķērsām. Cilda tūp mājās, Fričelis staigā pa āru zem viņas loga. Patev vēl kādas dienas, mūsu mīlētājs pavisam nav vairs savā ģimī. Klusē, pusdienas neēd...

Todien mēs ar Žani redzējām, ka Fričelis nopērk veikalā nazi. Ne kaut kādu zīmuļa spicējamo, bet pamatīgu tuteni ar mākslīgā raga spalvu.

— Viņam nav labas domas galvā, — Žanis bažīgi teica. — Var iznākt ziepes. Sekosim tam tipam pa pēdām. Un, ja kas — rīkosimies.

Kur tikai tas negēja Fričelis mūs nevadāja, līdz pievakarē ieklāda apstādījumos. Apsēdās uz sola un blenza uz pulksteņiem. Mēs ar Žani paslēpāmies krūmos. Pagāja minūtes piecas, desmit... Nekā! Šis tik sēž un laiku pa laikam grābjas pa kabatu. Taistījāmies jau atmet visam ar roku, kad... Kā tad! Cilda! Peld kā gulbis Čaikovska baletā. Fričelis šai tūdaļ klāt un nemas nez ko skaidrot, pulksteņi ar pirkstu baktīdams. Un tad šauj roku kabatā... Un plaukstā paviz tēraudas asmenis!...

Žanis pietrūkās pirmais! Pēc tam es! Lēkšojām pa taisno, pāri zālājiem, kliegdami cik spēka:

— Palīgā! Palīgā! Slepka! Slepka!

Atskrējām kopā ar pirmo satikto milici. Nozieguma vietā. Es aizelsies nevarēju parunāt. Žanis brīdi plātījās rokām, klepoja, tad mulsi teica milicim, kas gribēja zināt, kur ir slepkava, kas noslepka-votais, un vispār, kas te notiek.

— Šitas... šitas tēviņš... khm... khm... jā, redziet, posta dabu!

Fričelis ar nazi tikko bija bei-

— VARU APSVEIKT! JŌSU IZGUDROJUMU DRĪZUMĀ SĀKSIM IEVIEST!

Kurp dodas cilvēks, kas saņēmis pie kases lodziņa algu vai, sacīsim, prēmiju! Parelzi, viņš dodas uz veikalu! Iepirkties. Gadās, reizēm diezgan bieži gadās, ka meklētās mantas veikalā nav. Plaukti pieblīvīti ar visu ko, tikai ne to, ko pircējam tobrīd vajag. Un pircējs īgņojas, dusmojas, sit dūri uz letes, pieprasa sūdzību un ierosinājumu grāmatu. Tā parasti nētiel liegta, un tad viņš raksta:

«Kāpēc mūsu rūpniecība neražo piparu maļamās dzirnaviņas, virtuves nažus un pieknie-dētu spalvu, termoskapi, kurā var uzglabāt siltu ēdienu!» Un vēl, un vēl, un vēl...

Starp citu, to visu mūsu rūpnīcas, fabrikas, specializētie un nespecializētie uzņēmumi varētu ražot, un daudz ko citu arī, ja vien tiem kāds laikus būtu pateicis, ka pircējs šīs preces meklē. Pastāv, protams, institūti, kuru darbinieki svied-riem vaigā apseko un pēti, tā sakot, pircēju vāja-dzības, šos pētījumus apkopo, lešuj biezos vākos un...

Nē, nevajag domāt, ka šie vāki iegulstas plauktos un pārklājas ar putekļiem, Ražotājiem tiek ieteikts gan tas, gan cits izstrādājums, pēc kura pircēju pieprasījuma netrūktu. Bet tas arī viss. Cik daudz šīs preces pieprasīs un, līdz ar to, kā organizēt tās ražošanu — tūkstotim, simtiem tūkstošu vai miljoniem gabalu — to rūp-nīca, kas uzņēmusies precīzi ražot var tikai zīlēt kafijas biežumos. Preces noņēmējs, tirdzniecības organizācija to nētiels, jo tai nav, ko teikt. Un bieži vien, kamēr jaunās, modernās un pircēju meklētās preces paraugs tiek vērtēts, saska-nots un apstiprināts desmitiem dažādās instan-cēs, kamēr tiek sameklēti materiāli un fondi, izbrīvētas platības un darbapaldi šī izstrādā-juma ražošanai, paiet viens gads, palet otrs, un prece, kas kādreiz bija moderna un meklēta, pircējā nekādas pozitīvas emocijas vairs nēiz-ralsa.

Rīgas vagonu rūpnīcā ražotās kamanīņas, bērnu mēbeles, saimniecības divriči, gludināmie dēji veikalos nēiegulstas. Tos pērk, jo katrā mājā tie ir vajadzīgi. Šīs preces nav visai dārgas, bet varētu būt vēl lētākas, ja kokmateriālus to izgatavošanai nēvajadzētu importēt no ārzemēm — izrādās, pašu republikā bērza kokma-teriāliem fondus nēvaram atrast! Rūpnīca, kas visai valstij gadā izgatavo vagonus desmitiem un simtiem miljonu rubļu apjomā, tautas patē-riņa preču ražošanu iespiēdusi kaut kur cehu kaktos, stūrīšos, nojumēs — citur brīvu telpu tai nav! Republikas valsts plāna komiteja rūp-nīcas rekonstruēšanai tuvākajos gados iedalījusi vairākus desmitus miljonu rubļu. Taču tautas patēriņa preču ražošanas ceha iekārtošanai no šīs summas nav atvēlēta nē kapeika. Izgatavo-sim, tā sakot, kamanīņas un kāpostu ēveles ar tām pašām mašīnām un darbapal-diēm, kas iegādāti vagonu ražošanai!

Un tā, ja labi palūkojamies, lielai daļai rūp-nīcu tautas patēriņa preču ražošana ir kā zobu sāpes, kā dzeguzes ola iesildītajā pamatpro-dukcijas ligzdā. Labi, ja rūpnīca varējusi atļauties greznību iekārtot šai vajadzībai īpašu cehu, kā, piemēram, Jelgavas lauksaimniecības mašīnu rūpnīca. Labi arī, ja prece, ko ražo tautas patē-riņam, neko neatšķiras no pamatprodukcijas, kā, piemēram, Daugavpils pievadķēžu rūpnī-cā — pa vienu līniju šeit plūst, tā sakot, rūpnieciskās ķēdes, pa blakus līniju velospiēdu ķēdes plašajam patēriņam. Šādai rūpnīcai izpildīt tautas patēriņa preču ražošanas uzdevumu ir nēieka lieta. Turpretī daudz sliktāk ir tad, ja, piemēram, olu eļļa, no kuras izgatavo matu šampūnu, tiek uzskatīta par rūpniecisku produkciju, kam ar tautas patēriņa precēm nav nē ma-zāka sakara. Un, kaut arī rūpnīca «Blolar» olu eļļu ražo iespaidīgos daudzumos, šī uzskata dēļ tās ieguldījums tautas patēriņa preču ražo-šanā tiek vērtēts zemū.

Būtu labi, pat ļoti labi, ja ražošanas koman-dieri saprastu, ka teicamas kvalitātes tautas patē-riņa preces iznāk tikai tad, ja tās gatavo nēvis šķūnīšos, nēvis patrepēs, bet modernos, labie-kārtotos cehos ar augstāzīgām, šo preču izga-tavošanai piemērotām mašīnām un darbapal-diēm. Turklāt nē tikai saprātīs, bet arī attiecīgi rīkosies. Tad cilvēks, kas par savu godīgi nopelnīto naudu gribēs kaut ko iegādāties no plašā patēriņa, veikalā sūdzību grāmatu nēpra-sīs.

Z. PLATAIS

— Diezgan skriets un gādāts, — es mājnie-kiem teicu, — brauksim kaut kur, lai vismaz vienu mēnesi padzīvotu kā cilvēki!

Sameklējām piemērotu vietu no pilsētas tā-lāka ezera krastā un uzcēlām no zariem būdi-ņu.

— Lielskīl! — es nopriecājos. — Ne tev va-jadzīga atļauja, nē deficīta materiāli. Pāris dienu darbs, un mitekļis gatavs!

Būdiņa visiem patika, sevišķi bērni bija sajūs-mināti. Ierīkojām vietu ugunskuram un dzīvo-jām nost. Es ķēru ezerā zivis, sieva ar bērniem lasīja mežā ogas un sēnes. Nekādas steigas, nekādas skriešanas, nekādu telefona zvanu — paradīze un tikai!

Un te kādu dienu mums uzradās kaimiņš. Izrādās, tāpat kā mēs, viņš aizbēdzis no pilsētas burzmas, taču nēbūvēja vis būdiņu, bet atveda četras milzīgas plastmasas mucas. Katram ģime-nes loceklim savu.

Mana ģimenīte, aplūkojusi, kā viņi tur iekār-tojušies, atnāca sapīkusi.

— Viņiem gan labi, — sieva man pārmetoši teica, — katram atsevišķs dzīvoklis, bet mēs te kā silķes mucā. Pirms celt būdu, vajadzēja pado-māt, auna-piere!

— Tad nu gan ir brīnums! — es pavīpsnā-ju. — Es jums tādu māju uzcēlšu, ka mūsu kai-miņš aiz skaudības pārplīsīs!

Sagādāju materiālus. Iedzinu ezerā pāļus un uz tiem uzcēlu mājokli. Priekšrocības nēno-liedzamas — pēc ūdens nekur nav jāiet, var mak-

šķerēt, sēžot istabā pie loga. Taču galvenā ar ko gribēju kaimiņu pārsteigt, — ievēlektību. Kādas pūles man tas prasīja, tas izstāstāms!

Taču kaimiņš tik lēti nēpadevās vis — atvilka no pilsētas televizoru, bet mucu sie iztapsēja ar paklājiem.

Es atbildēju ar to, ka mājiņas jumtu nokrās-zaļu, bet logos ieliku vitrāžas stiklus.

Kaimiņš savukārt mucu priekšā ierīkoja mens dāru un uzstādīja skulptūru.

Nezinu, cik ilgi tas būtu tā turpinājies, t-reiz, kad iegriezios pilsētas dzīvoklī, lai panet magnetofonu, pie manis nējausi iekūlās I-paziņa, sociologs, kurš šad tad publicējas pre-leraudzījīs manu pustukšo dzīvokli, viņš t-sajūsmināts.

— Taisnību sakot, no tevis gan to nēg-diju, — viņš pārsteigts iesaucās, — vajadzī-liela drosme, lai tā ar vienu rāvienu atbrīvo no mantu kultu!

Taču kāds bija mans pārsteigums, kad p-dažām dienām avīzē parādījās raksts, ku mana rīcība bija traktēta kā filozofisks pasau-uzskats.

— Nu, ko teiksiet? — lepnī izgriezios krūt mājniekiem teicu. — Par mūsu kaimiņu nē-tāda neraksta!

Tovakar pēc ilgiem laikiem aizmigu mierīgi šoreiz kaimiņu biju tā pārtrumpojis, ka viņam šā trieciena nēmūžam nēattapties. Kur nu viņa ar savu mētipilsonisko skatījumu uz dzīvi!

— TAS NĒBŪS MŪSU RADINIEKS! NAV REDZAMS, KA VIŅŠ ARĪ BŪTU PIEDALĪJIES MANTAS DALĪŠANĀ...

E. RUSMANIS

DZĪVES PROZAISMI

Reāls skatījums uz dzīvi īpaši nēpieciešams fantāzijas lidojuma laikā.

Nav sliktuma bez labuma: slaists gan bojā kolektīva slavu, toties ir uz ko novēlēt kopējos grēkus.

Tie, kuri raduši nēmt, iemācījušies arī dot kukuļus.

Ja pazaudēti orientieri, atliek iet taisni uz mērķi.

Tas, kuru moka zaudējuma rūg-tums, var mierināt sevi, ka sagā-dājis kādam atraduma prieku.

Reizēm, uzsitot pa pirkstiem, trā-pīts naglai uz galvas.

Paslēpjot seju zem maskas, nēce-riet, ka dzīve pārvērtīsies karne-vālā.

A. LEJIŅŠ

Godīgi nozagts tomēr ir zagts.

VILIS LIEPIŅŠ

Darbs, kā saka, muļķus mīl. Bet šī mīlestība bieži paliek bez at-bildes.

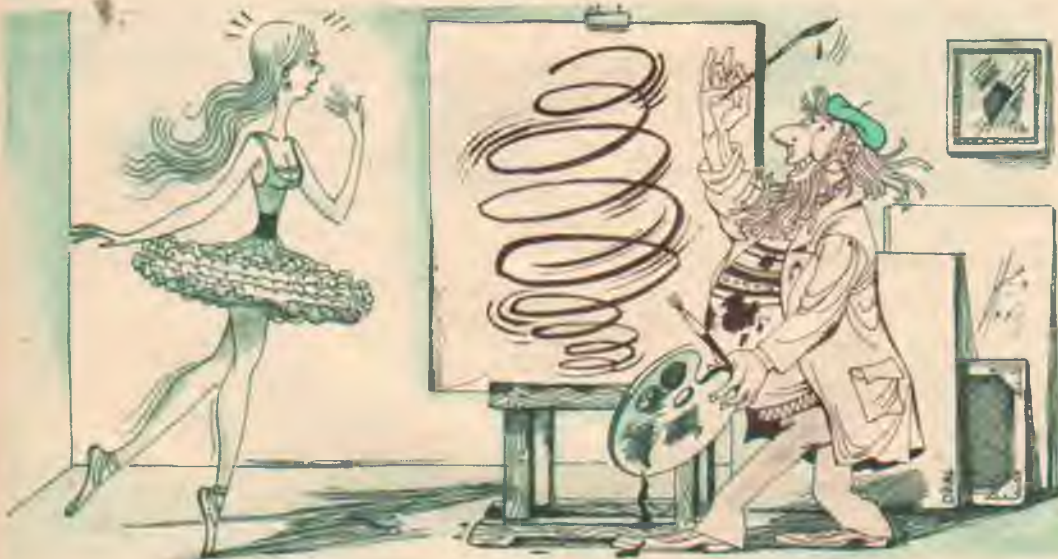
NIKOLAJŠ TIHONČUKS

— PAPIŅAM VĒL IR ĻOTI GAIŠS PRĀTS! KĀ VIŅŠ PROT PASLĒPT PENSIJU!

E. OZOLIŅŠ

— ES JŪS ATTĒLOJU KUSTĪBĀ.

D. BREIKSS

LABDIEN, MĪĻO «DADZĪT»!

Pirms gada nosūtīju Tev vēstuli par Liepājas pussagruvušo veco ūdenstorni. Drīz vien saņēmū pilsētas izpilddomniekības priekšsēdētāja vietnieka M. Prudņikoviča atbildi:

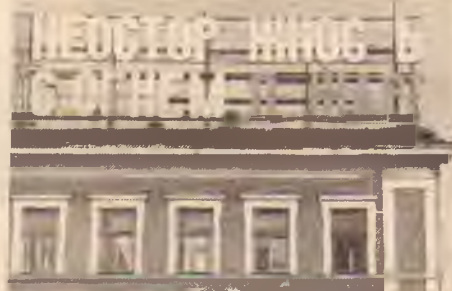
«Liepājas pilsētas izpilddomniekība izskatīja vēstuli par ūdenstorni Jaunliepājas pusē un paskaidro, ka tas ir Latvijas taras ražošanas apvienības «Latvtara» Liepājas taras remonta un kokmateriālu tirdzniecības uzņēmuma bilancē.

Izpilddomniekība uzdevusi Liepājas taras remonta un kokmateriālu tirdzniecības uzņēmumam uzturēt bijušo ūdenstorni kārtībā, nepieļaujot tā tālāku bojāšanos, līdz tiks atrisināts jautājums par tā nodošanu citam īpašniekam.»

Diemžēl «Latvtara» par torni neliekas ne zinis. Blakus tam ir uzcelts jauns tilts, un

noplukušais tornis uz skaistā tilta panorāmas izskatās sevišķi nožēlojami.

K. Marksa un Jūras ielas krustojumā jau gandrīz gadu redzams vēl viens nevīžības

pieminekļis bojāts reklāmas uzraksts. Lūdzu, atgādinī Liepājas saimniekiem, ka tādi rēbusi mūsu pilsētai godu nedara!

I. JUZUPS,
Liepāja

R. DUZE

NEPARAST KARBONĀD

Manam vecam dzīv nav sald,
Neliek biež es gāj uz gald,
Tagac rēz, kad svētk bi klāt,
Nolēm vecit pacienāt.

Centrāltierge atvēr mak,
Gāj man likes dārg pec trak,
Tomēr pieciet es tād skād,
Nopirk bišķit karbonād.

Tūlit, līdzko mājes tik,
Klopej mīkst un panne lik,
Dome — par tād maltit svaig
Būs no vec man buč uz vaig.

Veces ķēķe paost gais:

— Atkal jau tās zīvs tu tais!

Apnics zelet asak sāļ,

Dūš man brēc pec riktig gāj!

— Ak tu žē! — es sasit roks,

— Ko tu bļāustes, veces spoks,

Skates pats, tev acs i dīv, —

Panne gāj un nevis zīv!

Beļ jau asar pills man acs,

Ka nau lāb, es saož pats:

Nepeņems mūs vēder prast

Šitād barib neparast.

Tierge kāds bus laids pa kant

Kout kād importieret mant.

Varbut surķ a zvīnain sār

Peld pa Kluse okeān!

Varbut šitād radib dzīv

Škunstīg sakrustot a zīv!

Le bi kā, — no šitād rukš

Make robs, beļ vēder — tukš.

G. VINDĒDZIS

Agrāk bija vienkārši. Jebkuras kravas automašīnas šoferis smaidīja kā saulīte:

— Sarkanais būs, saimniek? Nu, tad braucam...

Un brauca ar pilsonim piederošo kravu, kurp pilsonis vēlējās.

Sodien šofera morāles principi ir mainījušies līdz nepazīšanai.

— Vari iesāļīt savu sarkano, saimniek! — šoferis saka. — Desmit rubļu dēļ es neiešu riskēt ar simt rubļiem soda naudas. Saulainu taciņu, es tevi neesmu redzējis, un tu man neko neesi prasījis...

Tātad, nekādas haltūras vairs. Sabiedrībai ir labi, atsevišķi ņemtam pilsonim — slikti.

Jo, izrādās, organizācijas un iestādes, kam jāsniedz pilsoņiem visdažādākie sadzīves pakalpojumi, līdz šim savā darbā ir balstījušās uz šoferiem haltūristiem.

— Mums transporta nav... — pakalpojošo organizāciju darbinieki smaidīja. — Mūsu pakalpojums, jūsu transports...

Un pilsonis, it kā viņam personiskā īpašumā piederētu vismaz autotransporta kantora filiāle, arī smaidīja:

— Jā, protams, es saprotu, transports būs... Transports tiešām bija.

Sodien pakalpojošo organizāciju darbinieki turpina smaidīt:

— Prece mūsu, transports jūsu...

Bet pircējs šodien jau ir pārkārtojies atbilstoši laika garam.

— Pardon! — pircējs saka. — Neiet krastā! Sarkanais man ir, bet kam lai es to tagad maksāju?

Un te nu atklājas bēdu lietas. Pircējs ir gatavs maksāt, bet organizācija nav gatava naudiņu pieņemt. Izrādās, ka Dekrēts par cīņu pret bezstrādes ienākumiem dažu labu organizāciju ir pārsteidzis kā zibens spēriens no skaidrām debesīm. Organizāciju darbinieki cerēja, ka šoferiem būs ļauts līdz mūža galam braukt pa kreisi. Bet nu šoferi vairs nebrauc...

Un tā pilsonis ir iedzīts strupcelā. Jo gribi vai negribi, bet nepieciešamība kaut ko no kaut kurienes atvest vai uz kaut kurieni aizvest rodas ik uz soļa.

— Izmantojiet kravas taksometru pakalpojumu! — pilsoņiem iesaka.

Bet ko darīt rajona centra iedzīvotājam, ja attiecīgā rajona sadzīves pakalpojumu kombināta rīcībā uz simts tūkstošiem iedzīvotāju ir tikai viens sagrabējis kravas taksometrs? Kāds pilsonis pirms nedēļas nopirka veikalā divānu un vēl šodien gul uz šā divāna blakus veikalam, cerīgi raudzīdamies tālē — vai jau nebrauc...

Zinātāji saka — ap Jaungadu viņš tomēr būšot mājās.

Bez šaubām, rajonos pircēju rīcībā ir tirdzniecības centru pakalpojumu biroji. Teorētiski tas nozīmē — nopērc mēbeli, nopērc ledusskapi, samaksā pakalpojumu biroja noteiktu naudas summu un gaidi, kad nopirkto preci pievedīs klāt un uzņems pa kāpnēm dzīvoklī.

Prakse liecina, ka pakalpojumu biroja naudiņu preti neņem.

— Gādājiet transportu paši... — biroja darbinieki saka. — Mēs jums, piedodiet, līdzēt nevaram.

Labi, ja pircējam pieder žigulis, moskvičs vai zaporožecs. Uzliec pirkumu uz mašīnas jumta,

piesien un lēnā garā rūcini mājup. Bet ko iesākt, ja pilsonim piešķirts zemes plekītis dārza mājiņas būvēšanai un šai sakarībā jāgādā un jāved būvmateriāli?

Bez šaubām, būvmateriālu veikali sagaida pircēju ar daudzsoļoziem sludinājumiem. Stučkas kooperatīvā universālveikala pircēju acis priedē glīta plāksnīte:

«Preču iekraušana un autotransporta pakalpojumi pircējiem:

tiešā piegāde no rūpniecības uzņēmumiem un karjeriem,

pāradresējot kravu no veikala uz celtniecības vietu,

ar uzņēmuma transportu iekraujot kravu».

No plāksnītes dveš saulains optimisms. Bet plāksnītei blakus stāvošais pārdevējs pesimistiski krata galvu:

— Nav transporta... — viņš saka. — Kravu pāradresēt varu, ne ar ko citu izlīdzēt nevaru...

Un tomēr Latvijas Patērētāju biedrību savienībā noskaņojums ir visnotaļ optimistisks.

— Transporta jautājums patērētāju biedrību savienības sistēmā ir atrisināts! — LPBS vadošie darbinieki labprāt paskaidro. — Ja uz vietām, rajonos, šīs tas vēl nav gluži atbilstošā līmenī, sodīsim vainīgos par biedinājumu visiem pārējiem!

LPBS Mazumtirdzniecības organizācijas pārvaldē lietu paskaidro tuvāk:

— Pircējs viņam nepieciešamo preci iegādājas veikalā, samaksā par transporta pakalpojumiem, un norādītajā laikā automašīna ar iegādāto pirkumu, trīsreiz notaurējusies, piestāj pie pircēja durvīm!

Diemžēl teorija dažkārt atšķiras no prakses kā skaists apdares kīegelis no silikātķieģeļa.

— Kā lai mēs aizvedam pircējam tos pašus pamatu blokus vai sešmetrīgos dēļus, ja kravas kastes garums ir divarpus metri? — brīnās Ogres tirdzniecības centra būvmateriālu veikala. — Un kas šos pamatu blokus iekraus, ja veikalam nav celtni? Kas iekraus dēļus, ja nav krāvēju?

— Pircējus ar autotransportu mēs nespējam nodrošināt! — piekrīt arī Stučkas būvmateriālu veikala. — Viena pati mašīna veikalam nav izeja.

Nudien! Ogrē kāda pensionēta skolotāja, transportu gaidot, nosēdēja blakus lieveņa remontam nepieciešamajiem diviem cementa maisiem no agra rīta līdz vēlam vakaram. Jo viena mašīna ir tikai tāda lāpīšanās.

Nupat augusta beigās LPBS ievietoja laikrakstos sludinājumu:

«Saņemot būvmateriālus tirdzniecības uzņēmumos, pircējam, kurš autotransportu ir pasūtījis patstāvīgi, jāuzrāda kvīts par transporta pakalpojumu apmaksu.»

Lasot šo sludinājumu, var uzskatāmi redzēt, cik aktīvi un neieciešīgi LPBS ir iesaistījušies cīņā pret šoferu bezstrādes ienākumiem. Un kaut kā nemaz neiešaujas prātā, ka neviens pircējs nemeklētu haltūristus, ja patērētāju biedrības parūpētos par autotransportu. Kaut vai noslēdzot līgumus ar autotransporta uzņēmumiem par nepieciešamo autoceltni un automašīnu piegādi atkarībā no pircēju pieplūduma.

Diemžēl, atklāti sakot, tas prasa lielāku piepūli nekā uzrakstīt un apmaksāt sludinājumu.

A. BRĀLĪTIS

TĀ ESOT BIJIS

Slavenajam vācu ārstam Ludvigam Heimam (1747—1834) reiz uzdeva jautājumu par ārstu un slimnieka savstarpējām attiecībām. Ārsts atbildēja:

— Ārstam slimnieka acīs ir trejāda seja: eņģeļa seja, kad viņš pienāk pie gultas ar vēlēšanos palīdzēt, dieva seja, kad viņam ir izdevies palīdzēt, un velna seja, kad viņš slimniekam pasniedz rēķinu.

Pazīstamais franču fiziķis Marsels Deprē, kas 1896. gadā piedalījās Parīzes autoizstādes svinīgajā slēgšanā, uzaicināja pacelt glāzes par nākotnes automobili, kas brauks ar 60 km ātrumu stundā.

Kāds automobiļu konstruktors uz to atbildēja:

— Kāpēc vienmēr šādās svinīgās reizēs atgadās kāds, kas ar saviem dumjajiem fantāzijas lidojumiem sabojā visu pasākuma noskaņu.

Vakarīnās, kurās piedalījās slavenais zviedru rakstnieks Augusts Strindbergs (1849—1912), viesiem pasniedza konjaku. Kad Strindbergam paredzētais konjaks tika ieliets nevis viņa, bet blakus sēdošās dāmas glāzē, rakstnieks ieklepojās. Dāma izdzēra konjaku un apvaicājās:

— Jūs esat saaukstējis!

— Nē, — rakstnieks atbildēja, — es klepoju vienmēr, kad konjaks iekļūst nepareizā rīklē.

Kādu laiku vācu rakstnieks Teodors Štorms strādāja par tiesnesi.

— Tātad, — kādā tiesas sēdē viņš uzrunāja liecinieku, — jūs apgalvojat, ka apsūdzētais jums vairākkārt sējis ar koku.

— Jā gan, tiesnesa kungs, viņš vairākkārt man sēja pa... pa...

— Skaidrs, — Štorms pasmaidīja, — jūs varat apsēsties uz sava trūkstošā vārda.

— JA MAN ZVANA, PASAKIET, KA HEESMU RUNĀJAMS!

E. OSS

E. RUSMANIS

SARKANGALVĪTE UN VILKS.

K. LIEDE

L. DANILĀNS

L. BULIKINA

A. ISAIA

Liekot roku uz sirds, var droši teikt, ka pēdējos divdesmit gadus no redakcijā saņemtajām lasītāju sudzībām goda pilnajā pirmajā vietā bija sudzības par brāķa korpēm un zābakiem. Par atplīsušām zolēm, par neglītu krasu, par izirusām šuvēm, par šķibiem papēžiem un tā tālāk. Likās, ka sudzībām gala nebūs un redakcija tās saņemams mūžīgi un trīs dienas. Bet tagad — vai to varēja domāt! mēs droši drīkstam teikt slavenos vārdus: «Ledus ir sakustējies!» Jā, beidzot radušās cerības, ka mūsu republikā ražotās kurpes un zābaki, kas tik ilgi bija iesaluši brāķa ledājos, kadreiz tomēr aizpeldēs līdz pasaules standartu krastam. Aizpeldēs, ja vien tiks pāri bīstamām zemūdens klintīm.

Vai bīstamajām klintīm var tikt pāri vai varbūt tas nemaz nav iespējams? Ir iespējams, un to pierāda arī tikšana Ādu klintij, ļoti grūti pārvaramam šķērslim. Izklaušās diezgan neticami, bet ražošanas apvienība «Kosmos», ko esam parādūši pelt un rāt, šodien gērē ādas, no kurām šuj eksporta apavus. Fantastiski, bet fakts! Taisnība gan, eksporta apavus nešuj mūsu republikas uzņēmumi, tos šuj Erevānas fabrika «Masis»... Turklāt no otrās šķiras ādām!

Protams, visu «Kosmosā» gērēto un krāsoto ādu kvalitāte nebūt nav sasniegusi pilnību, bet tā pilnību nekad arī nerasniegs, kamēr gaļas kombinātos ādas netiks pareizi dirātas, kamēr ganībās būs dzelondrašu aploki un kamēr lopus rūpīgāk nekops. Pat cilvēkam, kam nav nosliece uz emocionāliem pārdzīvojumiem, gribas raudāt, kad viņš redz, cik daudz ādās ir šviku un neglītu pleķu, kas liecina par skrāpējumiem un lopu guļšanu mēslas. Gan švīkas, gan pleķi valstij katru gadu rada ne desmitiem, bet simtiem tūkstošu rubļu lielus zaudējumus.

Tas izklaušās visai divaini, bet «Kosmosa» ādmiņi pēdējā laikā iemācījušies apbrīnojami veikli skriet pakaļ modei. Katra mēneša sākumā pie viņiem ierodas apavnieku pārstāvji un korigē iepriekšējā ceturksnī pasūtīto krasu paleti. Nupat nāk modē zila krāsa — lūdzu, krāsojiet ādas zilas! Nāk modē sarkani brūna — krāsojiet šarkanbrūnas! Un ādmiņi krāso, jo krāsu izvēle ir liela — «Kosmosa» ādu pēc vajadzības spēj nokrāsot simt trīsdesmit toņos. Simt trīsdesmit! Starp citu, ar operatīvu krasu mainīšanu mūsu ādmiņi izvirzījušies priekšgalā visas Savienības mērogā.

Tatad Ādu klintij kurpes un zābaki ir laimīgi tikuši pāri, bet tomēr tie arvien vēl tiek pelti un brāķēti. Kas tad tās ir par klintīm, kam pāri aizstūret vēl neprotam? Uz šo jautājumu pircēji un tirdzniecības darbinieki atbild bez šaubīšanās: «Liestes un sortiments!»

Tā nu tas ir, ar liestēm notiek kaut kas mistisks. Liestes parbauda un apstiprina visaugstākās kvalifikācijas ortopēdi, taču ar visu parbaudīšanu un apstiprināšanu kurpes spiež, kurpes lauž pēdu, kurpes nav ērtas. Varbūt pircējs izvēlas nepareiza lieluma apvus? Nekā tam! Tiklīdz tam laimejas atrast un uzvilkt tada paša lieluma importa vai, sacīsim, Vitebskā šūtu kurpi, pircējam gribas aiz prieka lekt gaisā — kurpe uz kājas gul kā uzlieta!

Un sortiments... Neticami, bet šoruden, beidzoties vasaras sezonai, apavu veikalos sieviešu ielas kurpes bija parsteidzoši niecīga izvēle. Un mājas apavi, un apavi vecākiem cilvēkiem? Ar tiem stāvoklis ir vienkārši skandalozs: čības, kas stāv veikalu plauktos, neviens nepērk, čības, ko meklē, nevar atrast!...

Sekas tam ir ļoti nepatīkamas pircēji saercināti, veikaliem nepildas plans, pārdevējam jāstrādā svētdienās.

Un tagad liksim vēlreiz roku uz sirds. Vai mēs ticam, ka sudzību straume par brāķa apaviem reiz aprims pavisam? Ticam gan. Ja Viegla rūpniecības ministrijas stūrmaņi spējuši vienai zemūdens klintij tikt pāri, kāpēc viņi netiktu pāri arī atlikušajām? Bet tam jānotiek pēc iespējas drīzāk. Kad ledus ir sakustējies, ar stūrēšanu vairs kavēties nedrīkst!

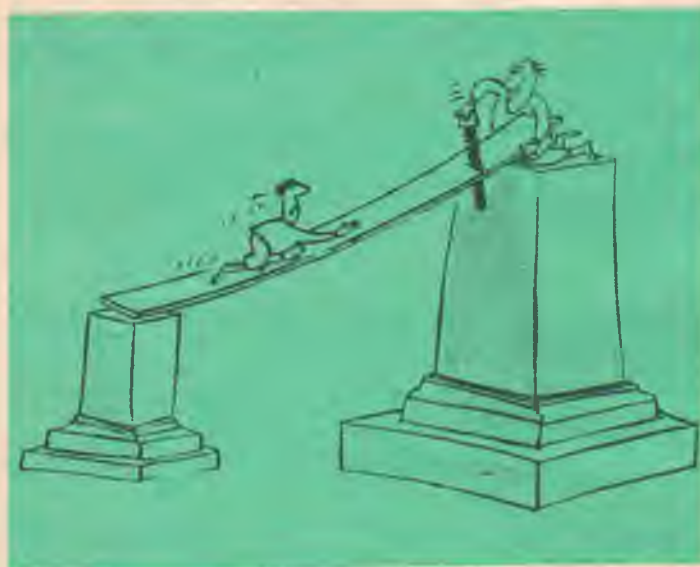

urzica

RUMĀŅU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

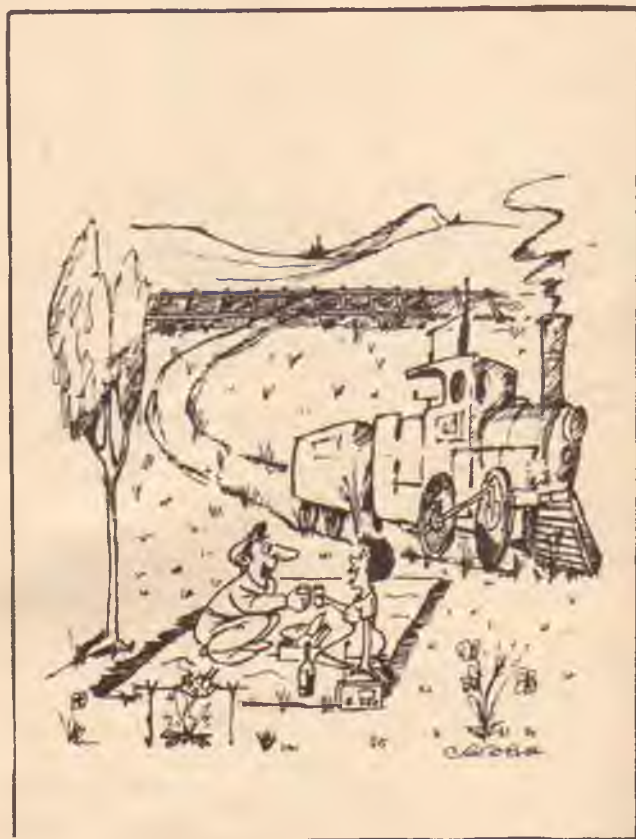
N. Rošič

K. Pavels

K. Kazaku

K. Kazaku

K. Matko

Katrs, kas daudz maz interesējas par šahu, zina, ka šīs spēles teorijā mūsdienās nekādi lielie atklājumi vairs nerodas. Dāmas gambīts, sicīliešu aizsardzība, spāņu partija — šīs atklātnes prātā jau senie meistari, un tas arī divdesmitajā gadsimtā — joprojām ir šaha dievietes Kaisas pielūdzēju apbruņojumā. Ari Janka Nēzdogs no Piņķerniekiem bija liels klasisko sistēmu cienītājs.

Sovasar no sava patālā lauku nostūra viņš sadūsojās atbraukt uz galvaspilsētu. Saprotams, ka Nēzdogam par varēm gribējās uzspēlēt ar Rīgas šaha meistariem. Protams, laicnieks rīkojās tā, it kā atrastos savos Piņķerniekos — pilsētas iepazīšanu sāka ar šaha un dambretes kluba apmeklēšanu.

Latvijas PSR Apvienotā republikāniskā šaha un dambretes kluba durvis bija viesmīgi atvertas, tikai šajās telpās Nēzdogs neatrada neviena pretinieka. Tas Piņķernieku satricēja — šaha klubs nu reiz ir tā vieta, kur pulcējas laudis, kur vieni spēlē, bet otri paklusām it dedzīgi apspriež variantus, kur lido doma un virto kaislības. Šeit nebija neviena, ja neskaita trīspadsmit pasaules čempionus, kas no fotogrāfijām skumīgi skatījās uz negaidīto viesi.

Nēzdogs apmulsis izgāja ārā un devās stacijas virzienā. Te tev nu bija galvaspilsētas iepazīšana! Pēkšņi šahista sirds salēcās kā Čigorina zirdziņš. Šos kliukšņiskus pazist katrs senās spēles bruņinieks! Tos nevar sajaukt ar citiem trokšņiem. Nēzdogs devās skaņu virzienā un nonāca Kirova parkā. Tātad šeit būtu atvērta kluba vasaras bāze? Laikam taču — ap parka soliņiem viri mudžēt mudžēja. Spēlmaņi sēdēja viens otram pretī, pulksteņi piesieti pie solu atzveltnēm un katru cinitāju pāri ielēca skatītāju barinš. Nebija ne mazāko šaubu, ka šis ir īstais šaha klubs. Vienīgi dažs dievietes Kaisas pielūdzējs likās tāds skalāks, tāds kā pavairāk uzbudināts... Bet Nēzdogs, raudamies spēlēt, to neievēroja. Pamanījis atbrīvojušos vietu, viņš steidzīgi apsēdās.

— Cik? — isi uzprasi ja nenosakāma vecuma pretinieks, kas trīsošām rokām kārtoja figūras.

— Piecas, — Nēzdogs tikpat aprauti atbildēja. Viņš gatavojās sniegt piecu partiju paraugspēli. — Paskatieties!

Nekas liels no skatīšanās gan neiznāca. Janka nepaguva izdarīt ne divpadsmit gājienu, kā viņa karalis sapinās balto figūru mata tiklā.

— Piedodiet! Kas tā bija, par atklātņi, ko jūs spēlējāt? — Nēzdogs, mazliet samulsis, tomēr ar cieņu vaicāja.

— Nost ar nekvalificētajiem! — pretinieks aizsmakušā balstīnā novēlēja. — Bet tu nekūko, atdod pieciti!

— Jūs prasāt piecus rubļus? — Nēzdogs šoreiz apjuka. — Vai tā ir kluba biedru iestāšanās maksa?

— Ha-ha, ho-ho, hi-hi, — līdzjutēji sirsnīgi smējās par zaudētāja asprātīgo joku.

— Mēs tak norunājām par pieciti, — vinnētājs krekšķēdams paskaidroja. — Galdam galdā rekte!

Jankam Nēzdogam izkalta mute. Te apkārt kaklus snaikstīja aizdomīgs pūlis. Nevis rekte, bet ķēza tā bija! Atlika vienīgi saņemties, koncentrēties un ar savu teicamo spēli nosargāt sevi no blamāžas un finansiāliem zaudējumiem.

Taču arī nākamo partiju viņš paspēlēja, un pretinieks atkal bija rīkojies pretēji teorijai, nesaprotami un ačgārni.

— Kā, lūdzu, sauc šo gambītu? — Janka izdvesa.

— Fasāde kārtībā! — krekšķinātājs miklaini atbildēja.

— Piedodiet, es laikam nesadzirdēju? — Nēzdogs pārjautāja.

Sadzirdēji, sadzirdēji, spēlē tik tālāk! — sacīja Nēzdogā mocītājs, iebāzdamis atirusajā žaketes kabatā vēl piecus rubļus.

Trešajā partijā, kuru nabaga lauku Jānis atkal zaudēja, pretinieks bija spēlējis Rīgas gambītu.

— Nav tada gambīta! — Nēzdogs, saņemis pēdējos spēkus, iesaucās. — Es zinu teoriju! Ir latviešu gambīts, bet ne Rīgas!

— Neko tu nezini! — uzvarētājs paziņoja. — Rīga nav Tbilisi, Erevāna, Tallina vai Viļņa. Tur var spēlēt, ja patik, dāmu gambītus un sicīliešu aizsardzības. Rīgā ir sava teorija!

Janka Nēzdogs pagalam saplaka un pazaudēja vēl divas partijas. Vienā, izrādījās, tika spēlēts gambīts «Sahs — sezonas sporta veids», otrā — «Klubs ir, kluba nav».

Iebraucējs bija sagrauts. Viņš pārlaida apjukuma pilnus mirklus pūlim, kas tagad jau bija pievērsies citam ciniņam. Velti tur bija meklēt palīdzību un sapratni. Un tomēr — nē! Nēzdogs pamanīja kādu līdzjūtīgu acu skatu.

— Piedodiet, — Nēzdogs sacīja. — Jums tāds inteligēnts izskats. Jūs visu redzējāt? Es kaut ko nesaprotu. Es cieņu klasiskās atklātnes, bet ko viņš spēlēja? Ar vēl prasa piecus rubļus par partiju!

— Kas tad jums lika spēlēt? — inteligēntais līdzjutējs provokatoriiski jautāja.

— Tas ir kā — kas? Klubā neviena nebija, bet man gribējās spēlēt, atpūsties. Varbūt man nav tiesību kulturali pavadīt brīvo laiku?

— Tas jau nu gan. Bet atcerieties gambītu, kuru jūs nepratāt — «Klubs ir, kluba nav». Teorētiski klubs pastāv, kā jūs pārliecinājāties, Padomju bulvāri sešpadsmit. Bet īstenībā? Ziemā, kad sāksies visādi turnīri, tur pat kluba biedriem nebūs vietas.

Nu, tad vajag jaunu telpu!

— Atkal jūs spriežat ar apskauzamu šahista loģiku. Tikai atcerieties — Rīgā spēlē Rīgas gambītu! Jo Rīga nav ne Tallina, ne Viļņa, ne Tbilisi, ne Erevāna, kur darbojas lieli šaha nami, kas pieejami visiem — lielmeistariem, iesācējiem un iebraucējiem. Bet mūsu kluba vadībai par telpām galva nav jālauza — fasāde ir kārtībā!

— Fasāde kārtībā? Atkal viena Rīgas atklātne?

— Nu ja. Rīgā, šaha tradīciju bagātā pilsētā, Nimcoviča un Tāla dzimtenē, gandrīz katru gadu norisinās kāds ievērojams pasākums — starptautisks turnīrs, savienības čempionāts vai pretendentu finālmačs, kā šoruden. Jā, to mūsu klubs prot noorganizēt...

— Mjā... Un ko nozīmē gambīts — «Sahs — sezonas sporta veids»?

— Nu, tas ir pavisam vienkārši. Tā kā kluba faktiski nav, tad spēles cienītāji pēc nerakstītas tradīcijas pulcējas šeit. Taču tikai vasarā! Ziemā Rīgas šaha mīlotāji atpūšas no sava vaļasprieka.

— Tā ir pavisam divaina šaha teorija! — Nēzdogs izsaucās.

Vēl divaināk, ka šī teorija pastāv praksē, un jūs nebūt neesat vienīgais, kas brīnās, — inteligēntais šaha draugs pamāja ar roku un pievērsās ciniņam uz rūtotajiem galdiņiem.

Bet Janka Nēzdogs devās atpakaļ uz saviem laukiem, kur pilsētiņas klubā vietas pietiek. Jā, ir labi būt šaha mīlotājam, ja viņš dzīvo Tallinā, Viļņā, Erevānā vai, sacīsim, Piņķerniekos.

Ikviena, protams, var domāt, kā viņam tomēr autotransporta kolonnu, kas atrodas V. gaīžos blakus dzelzsbetona konstrukciju rūpcai, ir jāuzskata par solīdu uzņēmumu: te automašīnas celtniecības objektu apkalpošar garāžas un darbnīcas automašīnu novietošanai. Ir arī sava priekšniecība dažā jautājumu risināšanai. Tiesa gan, vietējā, neliel mērogā. Lielākus jautājumus un problēmas, I saistītas ar šo transporta uzņēmumu, risina I lāka priekšniecība Rīgā, Urieksties ielā, 3. autotransporta kombinātā. Un, līdzko Vangažu liāles priekšniecība ar kādu jautājumu neti galā, tā Rīgas priekšniecība tūlīt nāk talkā.

Piemēram, metāllūžņi. Sākumā tas bija vietē mēroga jautājums, bet tagad filiālē izaudzis p globālā problēmu. Lūžņi tur sakrāties dauc un, lai varētu nogādāt savākšanas punktā, I vispirms jāsaņem mazākos gabalos. Lai sagrie tu, vajag skābekli. Bet kur to ņemt?

— Rīgas priekšniecība ar skābekli mūsā gādā slikti, — filiāles remontu meistars A. Je dokimovs paskaidro.

— Ko jūs sakāt! — autokombināta galvenā inženieris Aleksandrs Krjačeks ir patiesi pā steigts. — Viņi taču skābekli mums nepras!

Tieci nu gudrs. Bet, kamēr mazā un lie priekšniecība noskaidro, kas vainīgs, ka vecā nolietotās kravas mašīnu virsbūves, motori, r teņi, rāmji un tā tālāk un tā joprojām vēl ai vien atrodas filiāles teritorijā, nevis lūžņi s

vāktuvē, metāls skābekļa jautājumu risina savā īpašā veidā: tas oksidējas, citiem vārdiem, rūsē.

Pirms gadiem desmit filiāles priekšniecība ieminējās, ka vajadzīgs cehs kravas mašīnu remontam. Pat ļoti vajadzīgs.

— Būs! — Rīgas priekšniecība apsoltāja — Jautājums tiks risināts pozitīvi!

Un, vārdus lieki netērējot, ieguldīja zemē jaunā ceha pirmo pamatakmēni. Bez projekta, bez piesaistēm, bez saskaņošanas iestādēs un organizācijās, kur jaunu objektu celtniecība jāsaņāko. Ar pašas spēkiem vien Rīgas priekšniecība daudz tālāk par pamatakmēni netika — vajadzēja pieaicināt talkā kolhoza «Ezerciems» būvbrigādes zibenzellus, kas, gods kam gods, jauno cehu pērnvasar uzrāva līdz jumtam. Bet tas arī bija viss. Pašlaik, kā varam pārliecināties fotoattēlā, cehs ir, jumta nav. Cehā iekārtas ir, seguma virs tām nav. Un, ja uz iekārtām un būvkonstrukcijām nāk virsū viss, kas atrodams gaisā, tad, paši sapratīsim, slikti iznāk.

Bet vai nu allaž jāmeklē tas sliktais? Lūk, 2. Ceļu remontu un būvniecības pārvalde noasfaltēja filiāles teritoriju. Līdzko atspīd saule, pagalmā mirdzēt mirdz! Skaists! Gluds!

Gluds gan, bet ne līdzens. Un saulē tur at mirdz ne jau asfalts. Ceļu remonta un būvniecības speciālistiem pirms asfaltēšanas bija piemirsies pagalmu nonivelēt, bet vēlāk, darba steigā aizbīra ciet drenāžas akas. Tur, kur agrāk bija izdangāta dubļu jūra, tagad viņus vēl ūdens. Rīgas priekšniecībai šī ainava, jādomā, ir maksājusi ne vienu vien rubli, tāpēc filiāles šoferi baidās jaukumu samaitāt — piesardzīgi gar malīņu, gar žogmalīti stūrē...

No Rīgas puses uz filiāli raugoties, tādi vietēja mēroga jautājumi tur vien ir. Palūkojamies no Vangažu puses — problēmas! Turklāt problēmas, kas jārisina.

DŽUNGĻOS

Materiālus savākusi S. LAGZDIŅA. Ilustrējis E. OSS.

«Dārzā lapas kompostrē.»

«Daugavas hidroelektrostaciju celtniecības pārvaldes atslēdznieks Ziedonis Kunderts (dzīvo Ķegumā, «Dzeņos») ar elektrostrāvu sīta zivis, pieslēdzies pie Ķeguma HES sūkņu stacijas.»

«...stāstu galvenais varonis ir mūsdienu vidējās paaudzes vīrietis, kas ar vienu kāju jau iekāpis vecākajā paaudzē.»

«Arhīvos atrodami galvenie zemes mērīšanas kopsavilkuma dokumenti — tā sauktie zemes apraksti, kurus vēl papildina ģenerālplāns un atlases.»

«Piena trauku telpā rindojas tīras piena kannas. Atpūtas istabā grafiķi, kur var uzzināt visu par kolhoza piena ražotājiem.»

«...priekšsēdētājs rāda garu sarakstu ar to žigulu, moskviču un citu automašīnu numuriem, kuras pieķertas augļu zādzībā.»

«Ļaunākais ir tas, ka samazinās atsevišķi māļlopu veidi, pat truši, kaut gan noorganizēta truškopības biedrība.»

«Taču drīz vien izrādījās, ka Derjuginam vairāk par trim piezīmēm nedod, un tibilisiešu centra uzbrucējs sāka rīkoties, kā radis, noslaukot visus savā ceļā uz grozu.»

«Skatloga kreisā puse bija nodota sieru rīcībā.»

«Mākslas salonā Padomju bulvārī izstādījušies pieci gleznotāji un viena rotkāle.»

«Nav jau daudz to jauniešu, kas grib pie mūsu darba tā sirsnīgi pielikties.»

«Zūrijas diplomu piešķir publicistiskā kinodarba «Sieviete, kuru gaida?» radošajam kolektīvam par sievietes lomu mūsdienu sabiedrībā.»

«...nosūtīt zivis patērētājiem ar visām galvām un iekšām.»

«Pirmizrādi operā reti kāds no viņiem uzņem ar gaidām un svētku izjūtu pakrūtē, reizē pārcilājot skapi labāko uzvalku vai romantiska piegriezuma blūzi.»

— TIK PLIKPAURAINS VIŅŠ NEBŪT NAV! ...

U. MEZAVILK

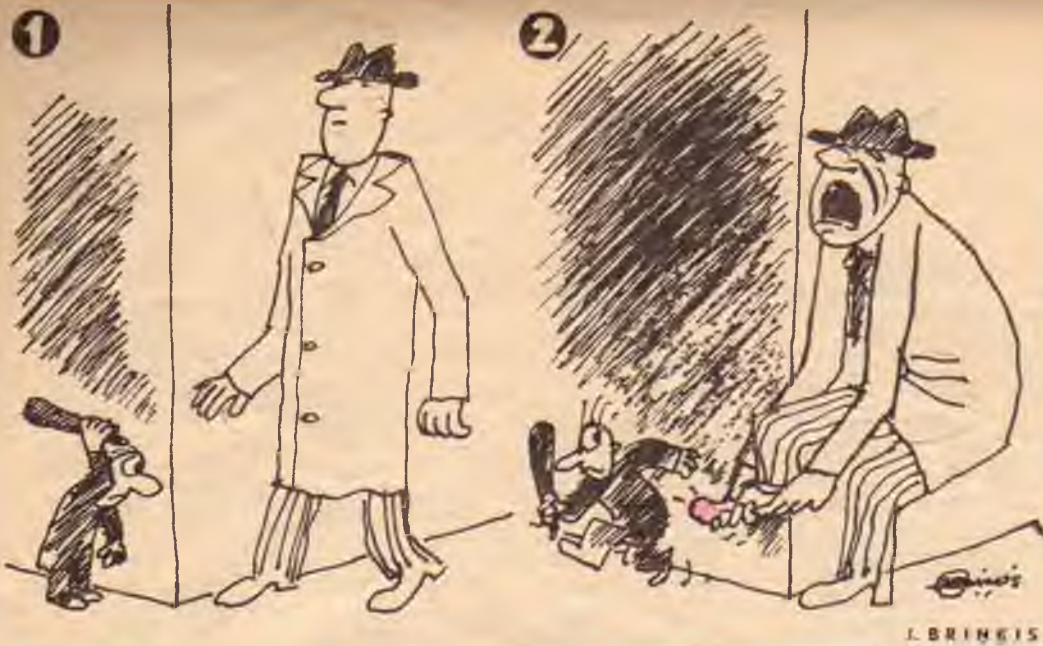

E. OZOLIŅŠ

— JŌS, MĪĒĀ, NEMAZ NEESAT MAINĪJUSIES!
— JŌS ARĪ NE!

VAI AR TO NEPIETIEK?

— Tā ir piekasišanās! — iesaucās Bauskas rajona celtniecības materiālu ražošanas starpsaimniecību uzņēmuma «Ceplis» speciālisti, kad uzzināja, ka viņiem pēc PSRS Valsts standarta komitejas Latvijas republikāniskās pārvaldes norādījuma jāsvitro no plāna izpildes ķieģeļi par 125 528 rubļiem kā standarta prasībām neatbilstoši. — Visi astoņi simti tūkstoši pabiezinato, caurumoto ķieģeļu, ko esam saražojusi pirmajā pusgadā, esot brāķis! Bet saimniecības tos ņem! Tātad ķieģeļi nemaz tik slikti nav!

Uzņēmuma direktors J. Strautiņš savos spriedumos bija atturīgāks.

— Ar jaunajiem standartiem ir tīrais negals, — viņš sūkstījās. — Un vispar, ko jūs gribat? Uzņēmums ir stipri nolietojies. Trūkst kadru. Vajadzīga jauna tehnika. Mēs darām, ko varam!

PSRS Valsts standarta komitejas Latvijas republikāniskās pārvaldes darbiniece b. Butanova, kas nesen piedalījās «Cepla» produkcijas pārbaudē, direktora J. Strautiņa pedējo apgalvojumu apšaubīja.

Uzņēmums patiešām ir novecojis, un tas jārekonstruē, — viņa piekrita. — Taču, neraugoties uz to, minimālai kārtībai un atbildības sajūtai par ražoto produkciju tomēr jābūt! Bet «Cepla» darbiniekiem ir visai miglains priekšstats par to, kādam jābūt ķieģelim, kas atbilstu valsts standartam!

«Protams, nav izslēgts, ka b. Butanova sabiezina krāsas un Bauskas rajona celtniecības materiālu ražošanas uzņēmums «Ceplis» nemaz tik slikti nestrādā, «Ceplim» ir arī savi plusi,» tā droši vien domā ne viens vien Bauskas rajona Agrorūpnieciskās ražošanas apvienības darbinieks.

Patiešām! «Ceplī» nav galvenā inženiera, ceha priekšnieka, tehnologa un laboranta? Toties ir prāvi ietaupījumi algu fondā!

Uzņēmumā nav mērinstrumentu gatavas produkcijas kvalitātes noteikšanai, un spe-

ciālisti visu nosaka pēc nojautas? Bet tas taču liecina, ka speciālistiem ir lielisks acumers!

Pa istam nav mehanizēta ķieģeļu ražošana? Pārsvārā ir roku darbs? Tas tiesa. Bet visiem ir zināms, ka fiziskais darbs, īpaši tajos uzņēmumos, kur slikti darbojas sporta sekcijas, strādājošos padara stiprus un veselīgus. Un veselā miesā mājā vesels gars!

Izejvielām un gatavajai produkcijai nav tehnoloģiskās dokumentācijas? Pareizi! Tomēr, ja labi padomājam, tam tāpat var būt pozitīva nozīme. Ietaupas papīrs un grāmatvedības darbinieku laiks.

Pabiezinātais caurumotais ķieģelis neatbilst valsts standartam pēc geometriskās formas? Tam no astoņiem stūriem vismaz daži vienmēr ir nodauzīti, ķieģeļi ir nepieļaujami augsts kalķakmens piejaukums, ķieģelis nav salizturīgs? Arī tas ir pareizi! Bet pēc galvenā komponenta produkcija tomēr atbilst standartam — ķieģelis ir no māla! Un ķieģeļi ir 14 caurumi! Tieši tik, cik paredz Valsts standarts!

Vai ar to nepietiek!

J. JUZEFS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Šodien ir manas dzīves skaistākā diena, — Bills draugam atzīstas.
— Bet tavas kāzas taču notiks tikai rīt!
— Tieši tāpēc.

— Jūtu ar katru nervu šūnu, ka tu mani neieredzi, Džon. Esmu pārliecināts, tu galdi manu nāvi, lai varētu uzspļaut manam kapam! — meistar pārmet palīgstrādniekam.
— Jūs maldāties, ser. Nekad neesmu varējis ciest stāvēšanu rindā.

— Esi paklausīga, Zuzannīt, — vecmāmiņa pamāca mazmeitu, — citādi jaunais vilks tevi apēdīs tāpat kā Sarkangalvīti!

— Ļaunais vilks vispirms apēda vecmāmiņu, — mazmeitiņa aizrāda.

Apmeklētājs restorānā pieaicina oficantu.
— Bifšteks, kuru jūs man pasniedzāt, ir ciets kā siksna.
— Varbūt apmainīt to pret šniceli!
— Būtu ļoti priecīgs, bet esmu bifšteku jau aizsācis.
— Tas nekas, jums ir arī aizsāktas šniceles.

Ārsts jautā pacientam:

— Vai lietojāt zāles, kuras jums izrakstīju?
— Jā, doktor, bet tās man nav līdzējušas.
— Nevar būt!
— Tā tas patiešām ir, doktor.
— Tādā gadījumā jums nemaz nav plaušu karsonis.

J. BRINKIS

PASAULĒ

Srinagarā (Indijā) iestādes iesalstīja kādu jaunu sievieti par ielu satiksmes regulētāju, lai panāktu straujāku satiksmes līdzekļu plūsmu. Taču rezultāti bija pretēji: auto vadītāji speciāli samazināja ātrumu, lai aplūkotu glīto autoinspektori.

ASV prezidents Reigans ir teicis: «Bezdarbnieka pabalsts ir apmaksāts atvaļinājums slaiskiem.»

Pasaules rekordu gliemežu ēšanā ir uzstādījis amerikānis Tomass Grīns. Viņš norija 220 mīkstmiešus 2 minūtēs 44 sekundēs.

Pēdējā laikā ASV prese ir publicējusi daudzus faktus par pārmācības iestāžu administrācijas un cietumsargu nežēlīgo izturēšanos pret ieslodzītajiem. Tas satrauc varas iestādes, un tādēļ tās nesen Floridā sarīkoja propagandas pasākumu. Bredentonā, nelielā pilsētiņā Meksikas jūras līča piekrastē, nesen tika atklāts jauns cietums. Lai sabiedrība varētu ar to iepazīties, šerifs piedāvāja visiem, kas vēlējas, pavadīt tur vienu nakti. Pieteicās ap 100 personu, visas ar nevainojamu reputāciju. Viesus izvēlēja pa kamerām un no rīta pabaroja ar cietumnieka brokastīm. Tās izmaksāja katram tikai 5 dolārus. Kā ziņo vietējā prese, viesi

bijuši sajūsmā par nāriņām, klusumu un brokastīm.

Kāds 71 g. v. Austrijas pilsonis, kas trešo daļu sava mūža ir pavadījis pārmācības iestādēs, tagad Vīnē notiesāts uz 7 gadiem cietumā par daudzslēpību. Viņš pēdējo 3 gadu laikā apprecējis piecas bagātas atraitnes un piesavinājis viņu naudu. Tiesnesis paziņoja advokātam, kas centās panākt soda samazināšanu, ka apsūdzētā solīdais vecums šinī gadījumā ir vainu pastiprinošs apstāklis.

Daremas grāflistes (Anglijā) policijas šefs nesen publicēja rakstu vietējā presē. Tajā bija teikts, ka noziedzības līmenis grāflistē aug, bet atklāto noziegumu skaits samazinās. Šajās dienās šis fakts tika apstiprināts: laupītāji ielauzās policijas priekšnieka mājā un nozaga 300 mārciņas sterliņu. Tāpat raksta autoru neobjektivitātē apvainot nevar.

Atlantas (Džordžijas štata, ASV) zoologs Džefrijs Bernijs pēc ilgākiem pētījumiem ir nācis pie atziņas, ka pērtiķi labprāt skatās TV pārraides. Daži pat aplaudēja, ja viņiem kaut kas sevišķi patika. Šimpanzes un orangutāni visvairāk interesējās par sporta sacīkstēm, sevišķi boksu. Gorillas ar līelu patiku noskatās detektīvfilmās un muzikālas revijas.

«KĀ MANAI MEITAI IEMĀCĪJA ŠAUT»

Svētdienas rīts. Es taisu brokastis. Lidija, sēdēdama pie virtuves galda, aizpilda anketu, lai iestātos darbā. Šī nodarbība viņai ir ierasta: kopš skolas beigšanas viņa ir izpildījusi desmitiem šādu anketu.

— Kur tad šoreiz, mazulīt? — Bīfs apvaicājas un noskūpstas viņas tumšmataino galviņu. — Uz neiroķirurgiem? Vai uz smago mašīnu šoferiem?

Vīra balst nav sarkasma. Lai gan Lidija nemitīgi sūta savas anketas, jūsmas un pārliecības par tā vai cita darba dabūšanu viņai pietiek augstākais pāris dienām.

Bīfs kā parasti ir paslēpies aiz biezas svētdienas avīzes. Laiku pa laikam nopūta vai ironiski smieklī parāda, kā viņš reaģējis uz izlasīto. Es nolieku viņam priekšā viņa šķīvi un sāku apziest ar sviestu grauздētas maizes šķēli pati sev. Ienāk mūsu dēls Džo un ķeras pie auzu tumes, bet Lidija šai laikā rūpīgi saloka anketu un ieliek aploksnē.

— Mammuc, vai tev ir marka?

Satrūkusies no negaidītā jautājuma, es saminstinos:

— Tu tiešām gribi to aizsūtīt? Varbūt pagaidīsi līdz rītam?

Džo apvaicājas, kādu anketu viņa izpildījusi.

— Policijai, — viņa atbild.

Bīfs apmulsis atrauj acis no pilsētas jaunumu lappuses.

— Ā, municipālajai, — Džo novelk.

— Nē, aizsardzības ministrijas policijai.

Es redzu, kā Bīfs sāk nikni kustināt ūsas, un mierinot uzlieku viņam uz pleca roku.

— Nekad neko pār tādu neesmu dzirdējis, — Džo saka.

Lidija parakņājas papīru kaudzē uz loga un izvelk laikraksta izgriezumus. Tik tiešām — aizsardzības ministrijas policija pieņem jaunus darbiniekus. Džo izpēti sludinājumu un nošnaukājas.

— Aizsardzības ministrija? Bet es sastāvu organizācijā «Skolas pret kodolbumbu».

Lidija bungā pa galdu ar saviem garajiem pirkstiem.

— Tu apcietināsi savu māti demonstrāciju laikā? — es kliedzu.

Nu ir Bīfa kārtā mierināt.

— Klusu, klusu, — viņš rāmi saka. — Apspriedīsim šo lietu.

Lidija lēni paceļ galvu.

— Te nav ko apspriest. Valstij ir nepieciešama aizsardzība. Mums ir vajadzīga drošība.

— Tu runā par kodolieroču bāzēm. Par iespēju apšaut sievietes Grīnemonā. Par pretkara kustības mierīgo dalībnieku vajāšanu. Lūk, kas tev ir prātā!

— Man lekcijas nav vajadzīgas, — viņa atcērt. — Es to visu jau zinu. Iedodiet man, lūdzu, marku.

Viņa paņem marku manā maciņā un metas ārā no virtuves. Noklaudz ieejas durvis.

Es jutos tā, it kā man būtu iesists ar āmuru pa galvu. Džo bāls groza rokās maizi. Bīfs noklepojas.

— Jūs pārāk iekaisat, — viņš saka. — Viņa nekad neiestāties šai policijā. Municipālajā — varbūt. Cik gadus mēs jau zinām, ka viņa dedzīgi vēlas kļūt par satiksmes regulētāju. Galu galā audzināšana dos savus augļus, viņa ne par ko neies uz aizsardzības ministriju.

Protams, viņam ir taisnība. Es nopūšos un sāku nokopt galdu. Bīfs atkal iedziļinās savā avīzē, bet Džo ķeras pie mācībām.

Kādu mēnesi viss ir labi un jauki. Tad reiz Lidija palūdz piecelt viņu no rīta agrāk.

— Vai kaut kas ir noticis? — es apvaicājos.

— Pārrunas aizsardzības ministrijā. Dažas nākamās nedēļas labāk neatcerēties. Mēs ar Bifu naktīs saucukstamies, netiekam gudri, kur esam kļūdījušies audzināšanā. Džo slaidās pa māju kā mēnessērdzīgs, bet Lidija pa to laiku mazgā visas savas mantiņas un norunā pēdējos randiņus ar saviem daudzajiem draugiem. Bīfs saglabā optimismu līdz galam.

— Tas viss ir blēņas, — viņš apgalvo. — Viņa nekad neies uz to skolu.

Lidija atgriežas mājās pēc deviņām nedēļām mirdzoši jaunā uni-

formā. Viņa ir varenī pavadījusi laiku tai savā skolā: viņai iemācīja šaut un pateica, ka viņa ir tieši tas, kas viņiem ir vajadzīgs. Es skatos uz viņas nospodrinātajiem zābaciņiem un redzu apkaltus zābakus. Kārtīgo brunciņu un blūzītes vietā redzu aizsargkrāsas uniformu. Kad viņa lepni soļo pa māju, es redzu zaldātu prūšu soli. Bīfs vēl joprojām cer.

— Lieku simtu pret vienu, — viņš čukst, — jau pēc gada viņa no šiem aizies.

Nu gads iet uz beigām, bet viņa aizvien vēl dien militārajā policijā. Viņa joprojām ir mana dārgā Lidija un, bez šaubām, dzīve ģimenē, kura ir aktīvi noskaņota pret kodolkaru, nevarēja viņu neietekmēt. Un tomēr laiku pa laikam es pamanu — vai arī man liekas — viņas acis ledainu spīdumu un ar šausmām domāju: vai nevar iznākt tā, ka mēs kādudien skatīsimies viena uz otru caur dzeloņstiepli žogu?

Šajā numurā karikatūras zīmētas pēc Gunāra Bērziņa, Daiņa Breikša, Jāņa Briņķa, Ludmilas Bulikinas, Luda Danilāna, Kiras Lienes, Imanta Melgalja, Uga Mežavīka, Igora Palkova, Edvarda Rusmaņa un Andreja Vītes tēmām.

— Vecomāt, tagad bērniem ar šūpuldziesmu nepietiek. Palaid viņam videokaseti «Slepkavība mednieku naminā»!

«Rohač», Bratislava

— Vai lai rakstu kongresmenim «godājama ser», lai gan ir zināms, ka viņš ir blēdis!

«New Yorker», Ņujorka

— Izskatījās tik godīgs cilvēks, bet tiesā atzinās visās zādībās!

«Stāršel», Sofija

— Nekautrējieties, jaunkundz, un ģērbieties nost! Ārsts savā ziņā ir tas pats, kas priekšnieks!

«Dikobraz», Prāga

— Jau apziņa vien, ka jāceļas un jāiet uz darbu, man var sabojāt omu uz visu dienu!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Tavu dzīvības līniju pāršķel ritmisko piegāžu līnija...

«Stāršel», Sofija

— Laiva, kā jūs vēlējāties, ir izmēģināta! Tad jūs beidzot pirsiet to, vai nepirsiet!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Nerājies. Pirmo reizi viņš ir pareizi izrēķinājis uzdevumu!

«Lci Paris», Parīze

«Ludas Matyi», Budapešta

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vite (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulū daļai — 469568.

Nodots salikšanai 4.09.86. Parakstīts iespiešanai 24.09.86. JT 00220. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedi., 3,53 izd. I. Metiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 988. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3.

DAR bērnodārzs.